

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutrajje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilagami ter s „Kazipolom“ ob novem letu vrud po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
 pol leta 6 „ 60 „ 3-30
 četrt leta 3 „ 40 „ 1-70
 Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz; v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje).

Uredništvo
 se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravnništvo.

Oglasi in poslanice
 se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglašje plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vseslotno 1 gl. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici. Bog in narod! „Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Po dnevih „narodnega žalovanja“.

II.
 Iz prvega članka je pač dovolj razvidno, da demonstracije za časa „narodnega žalovanja“ so bile obrnene tudi proti nam, ker Italijanom se je slo v prvi vrsti za to, da pokažejo, koliko italijanskega življa živi v Gorici ter da Gorica je „italijanska“.

O italijanstvu Gorice ne bomo zgubavali besed, ker je na sploh znano, kako stojimo v tem pogledu. Otrnimo se rajši na drugo stran.

Italijani v Gorici, izrabljajo „lutto nazionale“ v demonstracije proti nam, so pozabljali, da živé skoro edino le od Slovencev v mestu, ki stoji na slovenskih tleh. Pozabljali so, da ako Slovenci opuste njihove prodajalnice in pisarne, jih morajo zapreti ter iti po svetu s trebuchom za kruhom. Nič niso upoštevali, da ako hočejo pokazati svoja italijanska čutila v narodnostnem oziru tam, kjer to ni umestno, morajo priti v navskrižje s Slovenci, to je s svojimi reditelji. Italijani se niso ozirali na to okolnost, ker so računali na tisto slovečo zgodovinsko slovensko potrpežljivost, katere noče biti nikdar konec v našo veliko škodo in v neizmerni dobiček Italijanov.

Ako bi nam prehajala ta potrpežljivost iz krvi in mesa ter bi zavladal med nami ob raznih prilikah, kakor zaslužijo Italijani, odpor, tedaj bi bilo marsikaj drugače. Italijanska preširnost in objestnost bi ponehavalala in tudi bi se ne upala velemožna italijanska gospoda postopati tako „italijansko“, kakor za časa „lutto nazionale“. Ali mi smo potrpežljivi. Vidimo, kako izkoriščajo naš položaj, da se njim dobro godi, vidimo, kako se nam rogaajo, kadar le morejo, ali vse vendar le prenašamo udano, skoro brez vsakega najmanjšega oporekanja.

Ako bi mi znali to upoštevati v taki meri, kakor zasluži, bi nastal tudi „lutto nazionale“ po Gorici, toda brez demonstracij proti nam. Ponehalo bi nabiranje za „Lega nazionale“, katero je cvetelo v dnevih „narodnega žalovanja“. In „Lega nazionale“ je društvo, katero je s svojim delovanjem naperjeno proti nam tako nevarno, kakor nobeno drugo; saj je nam potujčilo že na stotine otrok!

Taka razmiselnja se nam porajajo pred očmi, ko premotrivamo demonstracijo od danes tedna s te ali one strani, v kolikor se tiče nas kot Slovencev.

janskega kolovodje, porodi neprijetne odbijajoče čute: da bi ga ne bilo. Utegne pa le priti. No, do takrat že naredo: „Kehrt euch!“, in „lutto nazionale“ pojenja v toliko, da najamejo svoje ljudi, ki bodo klicali: „Viva l'Imperatore!“, da se pokažejo na zunaj zopet lepo Avstrijce. Ob taki priliki jim ne gre demonstrirati.

V obeh merodajnih činiteljev ostanejo potem najboljši podaniki, na Slovence, ki že sedaj napovedujejo slavlje 70-letnice cesarjeve in združitve, pa se nikdo ne spomni, k večjemu morda s kako puhlo frazo. Po dosedanjih skušnjah pač smemo reči, da nameravane patrijolične slavnosti po deželi ne prinesejo nam nobenega priznavanja, nobenega haska! O tem utegnemo se govoriti.

cika „se pet učit“. Takrat pa ima glas, „kakor da bi skale valil“, pravi moj vir. Nič ne morejo biti zadovoljni z njim, in zato počenja vera pešati že v kalu!

Slovéči prvak v kólu „Prim. Lista“, dobro rejeni zelenec gospod Toni, so jo morali pred par leti popihati iz bližnjih hribov v nizavo, ker so ondi sv. katolisko vero tako utrdili, da so se otroci je-li dvómili, če je treba Tonetovo gorečnost za sv. cerkev sploh resno jemati. Da bi sv. vera bila v oni vasi še bolj potrjena, so jo morali Tone popihati tje, kjer ga še ne poznaajo. — Imeli so vrlo kuharico, ki jih je tikala v pričo ljudij. Toda prihajala je dan za dnem starejša in stara govedina g. Tonu sploh ni nikdar prijala. Ko je dosegla kanonično starost, se je spomnil na rek: Variatio delectat! Was frisches!

„Stara sem ratala bolj kot poprej“ — tiste pesmi se je spomnil vselej, kadar jo je pogledal s svojimi posvečenimi očmi. Stara je bila, zato jo je bilo treba iztirati. V svasti si svojih „pravíc“ pa se ni dala odgnati kar tako, in da bi odšla iz farovža sedaj kar nakrat, tega ni hotela alisati. Poskušal je zato več načinov, da bi jo spravil stran, ali na tisto uho je bila vedno gluha. Slednjč so tli v bližnji trg po može ljudske varnosti, ki so prevzeli nalogo, odgnati ubogo staro revo iz farovža. Sla je, ali pri odhodu si je privoščila nunca še za trenotek. Take mu je povedala, da so se jezili lasje okoli stoječim, in samega straha so se tresla petelinova puresa na klobukih orožnikov.

Cela vas je bila pridrla skupaj, častiljiva ženščina je rjavela: „A, zdaj ti nisem več dobra, ko si ime..... in sem ratala stara, zdaj ti nisem več dobra itd.“ Velikanski smeh po celi vasi! Pri naslednji maši pa ni bilo niti polovice navadnih pobožnih ovčic, ki so „ratale“ neposlušni kozli. Ker je bila očitna nevarnost, da se sv. vera ondi tako utrdi, da nikdo več niti v cerkev ne pride, so morali g. Tone v drugo službo, kjer lahko prično „da capo“ v svojem svetem poklicu. — Da bi jim nihče ne mogel kaj očitati o „kanonični starosti“ 40 let, so vzeli — dve kuharici po 20 let, in tako je vsem prav, njemu pa najbolj.

Zaplenjeno.

Prehajamo nekam v dobo slavnostnih dnij. V soboto, dne 18. avgusta, bo 70-letnica cesarjeva (po italijanski rečeno: 70-letnica avstrijskega cesarja), drugi mesec pa pride avstrijski cesar sam v Gorico, proslavit spomin 400-letnice, odkar je združena Gorisko-Gradiščanska z njegovo hišo. Po slovenskem delu dežele so že napovedane razne veselice, na katerih se bosta slavili 400- in 70-letnica na primerno slovesen način. „Lutto nazionale“ drži naše Italijane z vsemi njihovimi glavariji vred obrnene z obličjem proti Rimu, kajže torej hrbet proti severu. Vse je tiho, vse še žaluje, ker je umrl njih o v kralj, misliti na Imperatořja ni časa. Ta misel, kadar se vzbudi v glavi tega ali onega itali-

Zaplenjeno.

— 25 —

RUSINJA.

Pripovedka iz novejšega časa.

Srbski spisal Gjuro Jakšić.

Posl. Podravski.

—*—

(Dalje).

„Jaz sem nekoliko bolehná in ako sem zaslužila, da se zanimate za-me, tedaj me nazivajte preprosto svojo drago Ksenijo!“

Bolnikova usta se krčevito nasmehnejo, v očeh se mu prikaže nenavadni žar — trudil se je, dvigniti se vsaj nekoliko na postelji.

„Ali vas tlišči vajšnica? vpraša postrežnica, zganivši se, da bi mu jo nekoliko dvignila. — V tem se njeno lice nehote dotakne njegovih ust — oh, in ona je čutila, kako se je dotaknil njegovega lica strasten poljub. Mlada Ksenija je za trenutek kakor omračena omahnila, na kar se je zopet dvignila, in povsem mirno, stisnivši svoje male ustnice, opominjala bolnika, naj bo miren.

„Mirno spavajte!“ mu reče, „a jutri?... Jutri ko rumeni solnčni žarki zamene medlo svetlobo temne svetlinice — se zopet vidiva. Toda čemu me tako začudeno gledate? Vidim vas zopet in vi mene. Pa vas vprašam z vašo mehko

narodno pesmijo: »Moje jagnjetce, ali te bolé rane?«

„Nú, kaj odgovorite na to svoji dragi Kseniji?“

Ranjčica zaboli obličje — on stisne utrujene oči, in le s težavo ji odgovori s pretrganim glasom:

„Ne boli me več, Ksenija, ne — več ni mogel vsled strahu spraviti iz sebe, a ko bi bil tudi spravil, — ne bila bi Ksenija ga slišala, ker je že v drugem kótu sobane drugemu ranjčcu, ki se je med tem sprebudil, nudila malinovko.

Vuk Zmijakovič je bil komaj dvajset let star. Rasti je bil visoke in nenavadno zal. Rojen je bil v čačanskem okraju, toda v katerem mestu, tega nikomur ni povedal, in tudi le redko ga je kdo po tem vprašal. Da je bil razumen, to je pričala vsaka njegova beseda, vsaka črta njegovega lica, a da je bil narodnjak, je pričalo to, da je bil prostovoljec; o njegovi hrabrosti pa je pričalo sedem globokih ran na njegovem telesu.

Nekateri, ki so Vuka bliže poznali, so pripovedovali cele bajke o njegovem bogastvu, kar je bilo tudi lahko verjetno, kajti Vuk je imel na sebi zmerom dragoceno srbsko obleko, bogato ozaljšano orožje, katero so znalci cenili na tri sto cekinov. Sicer pa je o njegovi preteklosti bilo težko kaj reči — on pa je molčal.

Ko je Bajbakov zapustil Ksenijo, se je ustavil nevoljen v gostilnici: »Na

DOPISI.

V Gorici, 15. avg. (Tutti frutti). — Majhen je ali „korajžen“. Velikost njegova je ona 15letnega pastirčka. Pač če prav je majhen, je vsejedno „korajžnega“ srca. Zgodovinski viri pravijo, da živi sedaj tam gori nekje okoli tistega sveta, kjer mora biti dosti kanalov. Tam gori kali on, kateremu diši, kakor trdi vir, v kateri gledam, posebno fantovski stan. Sprehaja se rad le po noči po hribih in vaseh. V krčmo navadno ne gre, ali kadar se to zgodi, je-le ena tako srečna, da sprejme v svoje okrije posvečenega gospoda. Ali da se popravi zamuda, ostane tamkaj včasih tako dolgo, da je že malce nerodno hoditi skozi glavna vrata v noč, zato je bolje poslužiti se vrat iz kleti. Saj je Lucika postrežna!

Za blagor svojih ovčic je unet do sile. Da bi nikdo ne prešljal njegovih pridig, ali pa celo ušel iz cerkve, stori jo zapreti, da ljudje tiče notri v cerkvi kakor v „prežonu“. Ljudje godrnjajo, ker vsled tega je bilo prišlo že marsikomu slabo, ali kaj hočeš, kdo se sme protiviti odredbam g. nunca! Kmet gre rad k maši in prav ima, ali ko bi vsaj vedel, kedaj da bo ta ali oni dan. Enkrat je ob 6., drugič ob 7. ali 8., tretjč celo ob 9. Kadar pridiga in oznanja, govori tako tiho, da ga ni čuti; zato ljudje ne vedo ničesa. Da bi ga pa slišali, kadar pride na kor on in Lu-

Balkanu«. Tu je bilo polno ljudij različnih stanov: mojstri, kupci, nosači, gospoda, a največ ruski in srbski prostovoljci. Tu si čul skoro vse evropske jezike; poleg angleškega, francoskega, nemškega in ruskega jezika, si slišal tu celo turški jezik; dá, tudi madjarski ebata se je trudil pridružiti se k prijetnim glasovom italijanskega ali grškega jezika.

Bajbakov, stopivši v kavarno, se je vsedel precej, mračno gledaje okrog sebe, za mizo, za katero je že sedel jeden njegov rojak; namesto pozdrava mu je nekoliko pokimal z glavo, na kar se je obrnil h gostilničarju rekoč: »Gostilničar, vodke!« Gostilničar je prinesel čašo žganjice. Bajbakov je urno izpil, dal čašo gostilničarju, zahteval v drugič pijače, in ko je bil spraznil tako nekoliko čaš zaporedoma, se je podprl ob svoje močne roke ter gledal obupno pred se. Poleg njega sedeči tovariš ga je nekaj časa opazoval, prijel ga za roko ter vprašal: »Toda, kaj ti nedostaja, oče? Kaka ožnost te mori v tej dalnji slovanski zemlji?«

Bajbakovu se oči zlobno zaiskre, vdari s pestjo ob mizo ter zagromi z debelim glasom: »To ni slovanska zemlja, to je prokleta zemlja! Ali razumeš, Porfirov?«

Porfirov je molčal.

„Dá, oče, prokleta zemlja je ta racka zemlja«, je pritrjeval jeden prostovoljec, ki ju je bil poslušal, pripla-

živši se k mizi. »Ni vredna, da bi se pošteni ljudje borili za njo! — Glej, tudi jaz sem pravoslavni Rus!«

„Ti nisi Rus!« zagromi Bajbakov, »ti si zlodjev sin!«

To pa vendar drznega prišleca ni oviralo, vzeši se povsem zložno za tujo mizo in opazovati s svojimi okroglimi tatarskimi očmi sedaj Bajbakova, sedaj Porfirova ter presojevati njuno duševno razpoložnost in značaj. Imenoval se je Rusa, bil pa je vendar-le Mažar, kar je bilo lahko mogoče spoznati po njegovem licu in krivih nogah. Služil je res v vrstah naših prostovoljcev, toda ne na korist srbski stvari, marveč, kolikor je bilo le mogoče, v njeno škodo. Dokler se je potikal na meji v šotorih, je nabasal preprostom vojakom polna ušesa novic o turški moči in velikosti ter o njih znamenitih vojskovodjih. V boju je prodiral skozi najgostejše naše vrste kričé na vso grlo: »Evo jih Turke! gorjé, zgubili smo!«

Naravno je, da je v takih okoliščinah dobil marsikatero pljusko, toda to ga ni prav nič oviralo iti dalje k cilju, kateremu se je bil posvetil z vzvišenim mažarskim redoljubjem, dokler mu jih konečno niso našli petindvajset ter ga zapodili proč. — V Belgradu je še z večjo vnemo izvrševal svoj namen; trudil se je zasejati sovražstvo med Srbi in Rusi, Bolgarji in Črnogorci, ali nesprotno; z jedno besedo: trudil se je delati zmešnjavo v vrstah naših prosto-

Javna zahvala.

Dovršivši svoje službeno delovanje, si štejem v prijetno dolžnost, izreči vsem dragim mi prijateljem, posebej še prečastiti duhovščini, blagorod. gospodom občinski načelnikom ter vrlému učiteljskemu oboju, svojo prisrčno zahvalo za ljubeznjivo in krepko podporo, katero so mi blagovolili skazovati tekom mojega več nego 40-letnega službovanja v Dalmaciji.

V Gorici, dne 14. avgusta 1900.

Ces. svetnik dr. Zencovich,

višji okrajni zdravnik v p. na Primorskem, v sezanskem in goriskem okraju.

Fran Wilhelmov odvajajoči čaj

od
Frana Wilhelma
lekarnarja v Neunkirchen
(Spodnje Avstrijsko)
dobiva se v vseh lekarnah. Zavoj stane
2 kroni av. velj.

Mladenič, ki se hoče učiti vrtnarstva sprejme se takoj v službo. Kje, pove upravnistvo.

Mlad lovec

dobi službo. Ponudbe na upravnistvo.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno

prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, prístni kranjski brinjevec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf), Ciril-Methodovo kavo in Ciril-Methodovo mlo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

Anton Obidič,

čevljar

v Semeniški ulici šte. 4

v Gorici,

priporoča se

za raznovrstna naročila po meri za gospe in gospode.

Naročila se izvršuje hitro.

C. kr. vsakteremu privilegirani koj razum- kroji, lživji krojiti. Kar napove iz knjige tabelna mera, to izpolni vsake velikosti in mode.

MARTIN POVERAJ

v Gorici,

civilni in vojaški krojač, z zalogo najfinejšega blaga.

Edino na Trayniku št. 22. I. nadstropje.

Ima svojo izborna zalogo vsake vrste blaga za obleke iz inozemskih in avstrijskih tovarn in gotovih oblek, dežnikov in sobnih plaščev za vsako sezono.

Velika izbér:

zavratnic in ovratnikov, gotovega perila in srajce Jäger ter vseh drugih k oblekam spadajočih priprav za vsaki stan po najnižji ceni.

Sprejemajo se naročila za izdelov. raznih oblek, jaket, pelegrin, dežnih plaščev, tudi za dame, po najnovejši modi.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladničar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Kuštrin Anton

trgovca

z jedilnim blagom

Gosposka ulica št. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kulinarijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, na vadnega in najfineje vrste »Luka«.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Obljubuje točno in hitro postrežbo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih,

briskih, delmatinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

VELIKA ZALOGA ŠIVALNIH STROJEV IN DVOKOLES SAUNIG & DEKLEVA V GORICI

ulica Municipio št. 1

mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16.

(Brez konkurence!)

V zalogi imamo nad 100 šivalnih strojev vsake vrste na razpolago, kakor za šivilje, krojače, čevljarje in sedlarje, tudi za umetno vezenje (Stickeri). Nahajajo se tudi v zalogi dvokolesa prvih tovarn kot avstrijskih in inozemskih.

Cene so od glđ. 90 naprej. Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!

Se toplo priporočamo z odličnim spoštovanjem udani

SAUNIG & DEKLEVA.

Mirodilnica

v Tržni ulici, poleg kritega trga (poslopje c. kr. okrožn. sodišča)

ima veliko zalogo najfinejega

žvepla v kosih,

katero prodaja po najnižji ceni.

Ima tudi vsakovrstnih, najboljih pripomočkov za čiščenje vina.

Priporoča se p. n. občinstvu

Ant. Jeretič.

KAVA

DRUŽBE

SV. CIRILA IN METODA V LJUBLJANI.

Ivarina je najboljša cikorija.

ZALOGA

PRI

IV. JEBAČINU

V LJUBLJANI.

Genjena gospodinja!

Ne dajte si usiljevati drugih izdelkov cikorij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k praveri kavi, to je cikorija ali: „Kava družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani!“

Dobiva se povsod!

Glavna zaloga pri: IVANU JEBAČINU v Ljubljani.

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nürnberškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in čevljarje.

Svetinjice. — Rožni venci. — Mašne knjižice.

Višna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi. 2 35-8

Prave in edine želodene

(Varstvena znamka).

Zdravilni kapljice j kosljiva. pljice vreb prebavlje jih dvakr po jedn popije. O Sv. Anton Padov. kvarjeni storé. da zgine v kratki ometica in životea lenost (Te kapljice tudi storé, raji je.

Cena steklenici 3

Prodajajo se v vseh gl karnah na svetu. Za in pošiljatve pa jedinc karni

Cristofoletti v

Mirodilnica (drogerija)

A. JERETIČ

(prej B. Poniž)

Tržna ulica, pri sadnem trgu.

V zalogi se vdobiva po skromnih cenah:

Barve suhe in oljate (proste in v skatlah), pokosti (lake), zamazka (kit), klej (lim), karbolinoj, tinta; cement; čopiči, ščeti, šablone; zamški, gobe, mlo; bencina, sveče, užigalice, petrolej; špirit, gelatina, vinska kislina; žveplo, vitrijol; cevi iz kavčuka, galoše; razne soli, olja in esence, kitova mast, (štokfiživo olje), zdravilna zelišča; čaj, med, mineralne vode; cedike (gome), cerkveno kadilo in kot primesa dišeči storaks; razna čistila, gladila in mazila (kot smirek, steklen papir, votlič, kolamaz itd.); prepase za kilo, obveze in druge kirurške oprave; pogača za pse, fosforno-kislo apno (Futterkalk); lepodišeče blago (parfumerije); potrebščine za fotografijo itd.

Mihael Potočnik — Gorica

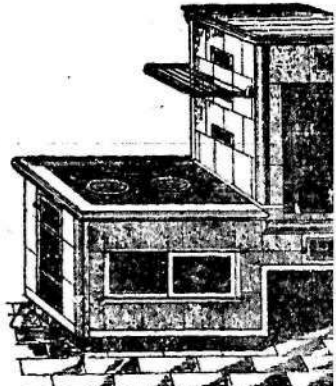
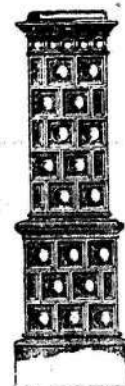
Židovska ulica 3 (via Ascoli 3.)

VELIKA ZALOGA PEČIJ, VSAKE V

iz majolike in porcelana.

V zalogi so vedno tudi ognjišča vsake vrste, stavbeni dimniki, flovnate cevij i. t. d. vse po najnižjih cenah.

Postavljam ognjišča, pečij in izvršujem vsa v to obrt spadajoča dela solidno in po zmernih cenah.

Prva slovenska trgovina z železjem v Go

Konjedic & Zajec

(prej G. Darbo)

pred nadškofijo št. 5. Podružnica konec Raštelja št.

Zaloge v ulici Morelli št. 12, v Gosposki ulici št. 7. v posojilnični hiši.

Priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo najboljšajerskega železa, železne, cinkaste, pocinjene in medene ščevine, orodja za razne obrti in pohišnega, štedilna ognji peč, cevi in predpečnike, nagrobne križe.

Vsakovrstne okove za pohišstvo in stavbe. Prevzemati naročbe za vsakovrstne stavbe in druga podjetja.

Glavna zaloga za Gorico in okolico

izdelkov c. kr. privilegovanih livar

Pripoznano najboljših patentovanih kotlov gosp. Nussba v Ajdovščini po tovarniških cenah.

Edina zaloga

najboljšega koroškega Acalon in Brescian-jek

Zaloga Portland in Roman-Cementa, kmetijskih stroj prvih tovarn. Kupujeta staro železje in kovine po najvišji dnevn